

Repetabila povară

Adrian Păunescu

Cine are părinți, pe pământ nu în gând
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminți,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc
De atâția copii și de-atât nenoroc
Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo și ei,
Care știu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, și ce chin, cât nesomn!

Chiar acum, când scriu, ca și când aș urla,
Eu îi știu și îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, și de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni
Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit triști în casele lor...
Între ei și copii e-o prăsilă de câini,
Și e umbra de plumb a prea zilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinti, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinți? Mai au dânșii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii.

Umiliți de nevoi și cu capul plecat,
Într-un biet orășel, într-o zare de sat,
Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși,
Și ca niște stafii, ies arare la porți
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinti, încă nu e pierdut,
Cine are părinti are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem și noi înșine ai noștri copii.
Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Și în genere sunt și nitel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici,
Cocoșati, cocârjați, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.
Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îi simți și ei știu că-i așa
Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiință povara acestui apus
Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.
Iar când vom începe și noi a simți
Că povară suntem, pentru-ai noștri copii,
Și abia într-un trist și departe târziu,
Când vom ști disperați vești, ce azi nu se știu,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Și de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deși plouă mereu, deși pururi a nins,
Deși lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.